

**ROMÂNIA**  
**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**  
**SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL**

**Decizia nr.3678**

**Dosar nr.4251/1/2011**

**Ședința publică de la 23 iunie 2011**

Președinte:	Carmen Sîrbu	- Judecător
	Nicolae Măniguțiu	- Judecător
	Iuliana Pușoiu	- Judecător
	Mariana Cucu	- Magistrat asistent

**&&&**

S-a luat în examinare contestația în anulare formulată de V.D. împotriva Deciziei nr.1465 din 10 martie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședința publică au răspuns contestatorul V.D., prin avocat A.C., intimatul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, prin consilier juridic M.I., intimații S.P. personal, S.V.G. și K.M prin mandatar S.P..

Procedura legal îndeplinită.

Magistratul asistent a prezentat referatul cauzei, învederând că intimații, persoane fizice, au depus la dosar, prin registratura secției, o completare la întâmpinare, însoțită de un înscris, ce au fost comunicate contestatorului la data de 15.06.2011, iar intimata K.M a depus și concluzii scrise, prin care arată că o împuternicește pe intimata S.P. să o reprezinte în cauză.

Contestatorul, prin avocat, arată că nu i s-a comunicat completarea la întâmpinare, neavând astfel posibilitatea să ia cunoștință de conținutul acesteia.

Intimata S.P. arată că a fost comunicată completarea la întâmpinare. Totodată, învederează că îi reprezintă și pe ceilalți doi intimați și depune la dosar procura de reprezentare pentru intimatul S.V.G..

Înalta Curte dispune reluarea pricinii la a doua strigare, pentru a da posibilitatea contestatorului să ia cunoștință de conținutul completării la întâmpinare.

La a doua strigare a cauzei se prezintă părțile, prin reprezentanți, și arată că nu mai au cereri de formulat.

Înalta Curte pune în discuție inadmisibilitatea căii de atac extraordinare exercitate în cauză, invocată de către intimați, acordând cuvântul părților, prin reprezentanți, și pe fondul contestației în anulare.

Contestatorul V.D., prin avocat, arată că este admisibilă calea de atac extraordinară exercitată în cauză, aceasta încadrându-se în prevederile art.317 și 318 din Codul de procedură civilă. Solicită admiterea contestației în anulare și, pe cale de consecință, anularea deciziei atacate, iar pe fond, admiterea recursului și anularea deciziilor nr.234 și 269/2006. Precizează că motivele contestației se încadrează în prevederile art.318 teza I și teza a II-a din Codul de procedură civilă.

Cu privire la motivul prevăzut de art.318 alin.(1) teza I din Codul de procedură civilă privind eroarea materială referitoare la obiectul cererii înregistrate sub nr.22502/3/2008, raportat la dispozițiile art.34 din O.U.G nr.24/2008 și la dispozițiile Deciziei nr.51/2008 pronunțate de Curtea Constituțională, arată că instanța de recurs dintr-o eroare materială a stabilit că altul este obiectul dedus judecății, întrucât instanța nu a fost investită cu o cerere în stabilirea calității de colaborator al Securității în ceea ce îl privește pe reclamant, or, față de obiectul acțiunii trebuie analizată cauza sub toate aspectele.

O altă eroare materială gravă este aceea că nu se ia în calcul existența unui cvorum reprezentat de majoritatea absolută a membrilor prezenți, conform art.24 din Hotărârea nr.17/2000 și, astfel, în urma unei erori de calcul s-a stabilit că majoritatea absolută este de 4 în loc de 5 din prezența a 9 membri la deliberările Colegiului CNSAS.

O altă eroare materială gravă este respingerea probei cu acte reprezentată de cele două declarații autentificate, pe motiv că acestea se află atașate la dosarul de fond, or, acele declarații erau esențiale pentru soluționarea cauzei, întrucât clarificau situația existentă la data emiterii notei din 29.12.1977, deci s-ar fi impus examinarea acestora de către instanță. În acest caz, practic, instanța de recurs a omis să se pronunțe la o cerere de probe formulată de către petent.

În fine, o altă eroare materială se constată cu privire la aplicarea art.15 alin.(8) din Legea nr.187/1999.

Cu privire la motivul prevăzut de art.318 teza a II-a din Codul de procedură civilă arată că instanța de recurs a omis să cerceteze o parte din motivele de recurs, astfel:

- nu au fost cercetate efectele încălcării concrete a dispozițiilor art.6 din CEDO cu privire la valabilitatea deciziilor atacate, nefiind analizate prevederile incidente și efectele încălcării articolului menționat;

- nu a fost cercetat motivul de recurs privind interdicția de a reanaliza situații definitive soluționate;

- nu a fost cercetată modalitatea de exprimare a votului în raport de aplicarea principiului *in dubio pro reo* și de efectele declarării unei persoane drept colaborator al Securității;

- nu a fost cercetată îndeplinirea condițiilor prevăzute de art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999 pentru constatarea calității de colaborator al poliției politice comuniste a contestatorului în raport de probele existente la dosar, ci doar prin raportare la supoziții nerealiste ale instanței de recurs.

Intimatul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, prin consilier juridic, solicită respingerea contestației în anulare ca inadmisibilă și, în subsidiar, ca nefondată. Arată că motivele contestației în anulare sunt încadrate forțat în prevederile art.318 din Codul de procedură civilă, acestea constituindu-se în realitate într-un recurs la recurs, apărările coincid cu cele din recurs.

Cu privire la motivele încadrate în teza I a art.318 din Codul de procedură civilă, arată că aspectele invocate nu reprezintă erori materiale, ci privesc chestiuni de judecată, tranșate de instanța de recurs în mod corect. Astfel, arată că toate criticile ce vizează obiectul acțiunii, nelegalitatea externă a deciziei atacate, prevederile art.24 din Hotărârea nr.17/2000 au fost analizate atât de instanța de fond, cât și de instanța de recurs.

În ceea ce privește respingerea probei cu înscrisuri de către instanța de recurs, considerată de contestator tot o eroare materială, arată că această cerere a fost respinsă pentru că aceleași persoane care dăduseră declarații notariale pentru a fi depuse la dosarul de recurs, dăduseră aceleași declarații la notariat pentru care au fost depuse la dosarul de fond, iar formulare instanței de recurs, în

sensul că declarațiile se află deja la dosarul de fond se referă la conținutul declarațiilor și nu la forma fizică a acestora, or, declarațiile susțin aceeași teză, așa încât nu este vorba despre o eroare materială, pentru că nu este evidentă.

Referitor la motivele încadrate în teza a II-a a art.318 din Codul de procedură civilă, arată că instanța de recurs a analizat toate argumentele legate de pretinsa nelegalitate a actelor atacate, sintetizând criticile formulate și tratându-le global, astfel că nu este vorba despre omisiune, întrucât instanța nu are obligația să le trateze pe fiecare în parte.

Intimata S.P. solicită respingerea contestației în anulare ca inadmisibilă și, în subsidiar, ca nefondată, pentru motivele arătate în întâmpinare și în completarea la întâmpinare, cerând să fie avut în vedere și înscrisul atașat acestei din urmă cereri. Pentru ceilalți intimati formulează aceleași concluzii.

În replică, contestatorul, prin avocat, în privința celor două declarații autentificate, arată că acestea erau necesare sub aspectul lămuririi destinatarului notei din 29.12.1977 și al circuitului acelei note. Depune la dosar concluzii scrise.

În conformitate cu dispozițiile art.150 și art. 256 Cod procedură civilă, Înalta Curte reține cauza în vederea soluționării.

## ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a IV-a civilă sub nr.8520/2/2006 reclamantul V.D. a chemat în judecată Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, solicitând instanței anularea Deciziei nr.234 din 15.06.2006 emisă de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și a Deciziei CNSAS nr.269 din 07.08.2006, prin care s-a respins contestația formulată împotriva Deciziei nr.234 din 15.06.2006.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că prin Decizia nr.234 din 15.06.2006 Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (C.N.S.C.) a hotărât că reclamantul a fost colaborator al poliției politice comuniste, verificarea realizându-se în temeiul Legii nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar și

deconspirarea poliției politice comuniste și la cererea reclamantului, ce fusese nominalizat de Biroul Politic al Partidului Conservator pentru funcția de vice-prim ministru al României.

După emiterea deciziei inițiale, reclamantul a contestat actul în termenul prevăzut de Legea nr.187/1999, Colegiul CNSAS emițând Decizia nr.269 din 07.08.2006, prin care s-a respins această contestație, aducând, în continuare, o serie de critici de nelegalitate ale celor două decizii, anume pe de-o parte invocând motive de nelegalitate externă (de formă și procedură), iar pe de altă parte, motive de nelegalitate internă.

Pârâtul C.N.S.A.S. a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată, întrucât cele două decizii au fost emise cu respectarea atât a cerințelor procedurale impuse de Legea nr.187/1999, cât și în considerarea elementelor probatorii deținute și a prevederilor art.5 din lege.

Ca urmare a declarării neconstituționalității Legii nr.187/1999, s-a adoptat O.U.G. nr.24 din 05.03.2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, care a abrogat expres Legea nr.187/1999. Întrucât competența de judecare a cauzelor, inclusiv cele fondate pe dispozițiile art.16 din Legea nr.187/1999 a fost stabilită *ab initio* în favoarea Tribunalului București - Secția contencios administrativ, cauza a fost înaintată acestei instanțe, pe rolul căreia a fost înregistrată sub nr.22502/ 3/2008.

Ulterior, prin modificările aduse art.34 din O.U.G. nr.24/2008, competența materială a fost stabilită în favoarea Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pe rolul căreia cauza a fost înregistrată sub același număr, 22502/3/2008.

În cauză au formulat cereri de intervenție accesorie, în interesul paratului C.N.S.A.S., intervenientii S.P., S.V. și K.M, ce au fost încuviințate în principiu.

Față de pronunțarea Deciziei nr.51 din 31.01.2008 de către Curtea Constituțională și în raport cu evenimentul legislativ constând în adoptarea O.U.G. nr.24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității - care a abrogat expres Legea nr.187/1999 - reclamantul a înțeles să întrească motivarea acțiunii prin invocarea unui nou motiv de nelegalitate a celor două decizii contestate, în acest sens susținând că efectele Deciziei

nr.51/2008 impun instanței să constate nulitatea acestor decizii emise de C.N.S.A.S. în temeiul Legii nr.187/1999.

Prin Sentința nr.671 din 5 februarie 2010, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea formulată de reclamantul D.V., în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca neîntemeiată; a admis cererile de intervenție accesorie în interesul pârâtului C.N.S.A.S., formulate de intervenienții S.P., S.V. și K.M, respingând ca inadmisibile cererile privind acordarea cheltuielilor de judecată formulate de intervenienți.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut, în esență, următoarele:

Cu privire la consecințele efectelor Deciziei nr.51/2008 asupra actelor ce fac obiectul controlului de legalitate, prima instanță a reținut că efectele acestei decizii nu pot viza decât actele, acțiunile, inacțiunile sau operațiunile ce urmează a se împlini în viitor.

Prima instanță a reținut că verificarea legalității Deciziilor nr.234/2006 și nr.269/2006 emise de CNSAS se va realiza în considerarea prevederilor legii în temeiul căreia au fost emise, anume a Legii nr.187/1999, cu modificările și completările ulterioare.

Sub aspectul criticilor de nelegalitate externă (de formă și procedură), prima instanță a apreciat că argumentele prezentate de reclamant nu sunt suficiente a conchide că Deciziile nr.234 din 15.06.2006 emisă de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și nr.269 din 07.08.2006, prin care s-a respins contestația formulată împotriva Deciziei nr.234 din 15.06.2006, sunt afectate de nelegalitate.

Cu privire la prima critică de nelegalitate susținută de reclamant prin prisma inadmisibilității reverificării calității sale de colaborator în baza unor probe ce nu au caracter de noutate față de cele administrate în cadrul dosarelor anterioare, finalizate cu emiterea deciziilor definitive de necolaborare, prima instanță a constatat-o ca fiind fondată doar în parte, cu efectul înlăturării din bagajul probator al pârâtului în emiterea deciziilor contestate a celor doua înscrisuri (nota olografă, semnată cu numele real și datată 17.10.1977, prin care informează conducerea întreprinderii VITROCIM, la care era angajat, cu privire la cele doua rude rămase

in străinătate, respectiv declarația scrisă și semnată olograf cu nume real, datată iunie 1980), însă cu menținerea celorlalte două înscrisuri, anume: nota semnată olograf, sub nume nereal F., datată 29.12.1977 și făcând referire la cetățeanul austriac de origine română L.G., respectiv consemnările lt. M.P, datate 22.11.1970, cu privire la modul cum a decurs contactarea reclamantului, la acel moment translator de limba germana al echipei de hochei pe gheata a Norvegiei.

Referitor la critica de nelegalitate axată pe încălcarea dreptului său la apărare, al dreptului de a beneficia de prezumția de nevinovăție și de adagiul *in dubio pro reo* cu ocazia emiterii Deciziei nr.234 din 15.06.2006, respectiv cu ocazia reexaminării documentației în cadrul soluționării contestației împotriva acesteia, a apreciat că este nefondată.

În legătură cu critica de nelegalitate a deciziilor contestate, axată pe incompatibilitatea unui membru al CNSAS, prima instanță a reținut că acest argument nu poate fi analizat ca un motiv de nelegalitate a celor două decizii, în lipsa unor prevederi legale în acest sens. Astfel, aspectele factice prezentate de reclamant în legătură cu antepunerea unui membru al Colegiului CNSAS nu atrage, ex lege, nelegalitatea deciziei adoptate de Colegiu, ci, eventual, putea atrage aplicabilitatea altor prevederi privind răspunderea disciplinară a respectivului membru, în cadrul unei cercetări disciplinare în conformitate cu prevederile art.44 și urm. din Regulament.

Cu privire la viciile de formă a Deciziei nr.269/2006, prima instanță a reținut următoarele:

Referitor la viciul rezultat de nemotivarea deciziei, s-a considerat că pârâtul CNSAS nu și-a încălcat obligația prevederilor art.18 alin.(4) din Regulamentul de organizare și funcționare a CNSAS, aprobat prin Hotărârea nr.17/2000 a Parlamentului României, aceea de a motiva în fapt și în drept orice decizie. În speță, decizia este aceea de a stabili calitatea pârâtului de colaborator al Securității ca poliție politică, această decizie fiind motivată în concret atât în drept cât și în fapt în cuprinsul Deciziei nr.234 din 15.06.2006, astfel încât partea a putut cunoaște considerațiile Colegiului CNSAS în emiterea acestei hotărâri, considerații menținute prin Decizia nr.269/2006. În plus, nu s-a

produs nicio vătămare reclamantului printr-o eventuală lipsă sau deficiență de motivare a deciziei emise în soluționarea contestației împotriva Deciziei nr.234 din 15.06.2006, cât timp reclamantul a supus controlului judecătoresc aspectele de nelegalitate internă a Deciziei nr.234/15.06.2006.

Referitor la criticile de nelegalitate privind viciile în activitatea Colegiului CNSAS cu ocazia ședinței în care a fost adoptată Decizia nr.269/2006, Curtea a apreciat-o ca fiind nefondată, reținând că potrivit art.24 din Hotărârea nr.17/2000 pentru adoptarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, „Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității lucrează în prezența a cel puțin 8 membri și adoptă decizii cu majoritatea de voturi. Decide votul președintelui care conduce ședința în momentul votării”.

Astfel, la ședința în care a fost adoptată decizia contestată au fost prezenți 9 membri. La aceasta 3 membri s-au abținut, 3 au votat împotriva și 3 membri au votat pentru soluția de respingere a contestației, între aceștia din urma inclusiv președintele Colegiului.

Pentru că trei membri s-au abținut, decizia a fost adoptată cu majoritatea de voturi și nu constituie motiv de nelegalitate, întrucât s-au luat în calcul voturile exprimate și nu abținerile și, în plus, s-a ținut seama de caracterul decisiv al votului președintelui, care, firește, nu poate fi incident decât în situația unei egalități de voturi.

S-a considerat, totodată, ca fiind nefondat și ultimul viciu de formă adus Deciziei nr.269/2006, cel fondat pe încălcarea prevederilor art.16 din Legea nr.187/1999 în privința termenului de soluționare a contestației formulate de reclamant împotriva Deciziei nr.234 din 15.06.2006. Astfel, deși s-a constatat că, într-adevăr, termenul de 30 de zile curgând de la depunerea contestației a fost depășit cu câteva zile, acest aspect nu este unul esențial, de natură a afecta legalitatea Deciziei nr.269/2006, în condițiile în care legea nu prevede o sancțiune de acest gen și, astfel, termenul apare ca având natura de recomandare.

Sub aspectul motivelor de nelegalitate internă, axate pe susținerea greșitei aprecieri dată de CNSAS elementelor de probă pe care și-a întemeiat deciziile, prima instanță a reținut următoarele:



Deținerea calității de urmărit de Securitate nu este una incompatibilă cu cea de colaborator al acesteia, cu atât mai mult cu cât perioadele în care ar fi deținute aceste calități nu s-ar suprapune, neexistând argument logic pentru care legiuitorul ar fi considerat necesară excluderea cumulării celor două calități.

Relația reclamantului cu fosta Securitate ca poliție politică este redată în Decizia nr.234/2006 și în nota de constatare, fiind evidențiată și de înscrisurile prezentate de pârâtul CNSAS în cauză, fiind una de o natură complexă, în sensul că reclamantul, contrar susținerilor sale, a fost recrutat în vederea colaborării cu numele conspirativ "M." în anul 1970 de către ISMB în considerarea posibilității informative ca translator de limba germana al echipei de hochei a Norvegiei, urmărindu-se furnizarea de informații cu privire, pe de-o parte, la cetățeni străini pe linie de CNEFS, iar, pe de alta parte, la cetățeni străini de la ASE, în anul 1971 propunându-se scoaterea din rețea întrucât nu vine des în legătură cu cetățeni străini; în perioada următoare, 1973-1975, face obiectul unei verificări pentru a fi recrutat, inclusiv în scopuri de contraspionaj și de stabilire a corectitudinii activității unor reprezentanți ai unor firme ce făceau afaceri cu statul român, în documentul lipsă din dosarul I 60 (fișă personală, nedată și emisă de Direcția a III-a) relatându-se ca "la data de 13 iunie 1973 a fost recrutat ca informator de către fostul Serviciu 7 (Comercianți)... În timpul colaborării a purtat numele conspirativ "F.", în scopul "rezolvării unor sarcini de contraspionaj", nume conspirativ sub care a semnat o serie de note (referitoare la cetățeni străini cu care intră în contact în cadrul relațiilor de serviciu, la cele două rude rămase în străinătate, la un coleg de serviciu, care desfășura activități în detrimentul economic al instituției la care activau), note adresate fie conducerii VITROCIM, fie ofițerului de securitate din cadrul U.M. 0625 din cadrul unității de muncă; în 1975 se propune încetarea colaborării ca urmare a faptului că a fost primit în PCR și nu există un obiectiv pe lângă care să fie folosit; din nou face obiectul reluării legăturii cu reclamantul, deși deținea calitatea de membru de partid, pentru rezolvarea unor probleme pe linie de muncă în cadrul Comerțului exterior, cu menționarea necesității de a se avea în vedere caracterul nonconformist al acestuia; de asemenea, pe parcursul anilor organele fostei poliții politice au urmărit activitatea

reclamantului, informându-se cu privire la caracterul nonconformist al acestuia, ce se concretiza în legături cu cetățeni străini fără a fi comunicate în conformitate cu Legea nr.23/1971, în încălcarea unor reguli de disciplină cu ocazia deplasărilor în străinătate în cadrul activității de comerț exterior, în ducerea unui trai peste nivelul obișnuit al populației, cât timp partea avea inclusiv un autoturism marcă străină, imobilul său fiind dotat cu încălzire centrală și piscină, motiv pentru care în 27.10.1977 se propunea să nu i se aprobe deplasarea în străinătate pe linie de serviciu, întrucât „nu prezintă garanții moral-politice”; în iulie 1979 U.M. XXXX a început urmărirea informativă a reclamantului pentru relații neoficiale cu cetățeni străini și încălcarea Legii nr.23/1971, acest dosar d.u.i „D.” fiind finalizat ca urmare a discuției purtate de ofițerul de Securitate cu reclamantul în iunie 1980, moment și scop în care a și fost dată o declarație de către reclamant, anume cea din iunie 1980, din cuprinsul acesteia rezultând că „analiza” menționată la finalul acestei declarații a fost făcută cu acest ofițer, care avea în lucru dosarul d.u.i, în scopul închiderii acestui dosar privind urmărirea informativă a reclamantului.

Cu privire la raportul privind modul cum au decurs discuțiile cu V.D. din data de 22.02.1970, consemnat în dosarul RXXXXXX, din verificarea întrunirii ipotezei legii prin raportare la elementele de probă reținute în speță, prima instanță a observat că informațiile denunțau activități și atitudini potrivnice regimului totalitar comunist, constând în atitudini neconforme viziunii regimului comunist prin aceea că, în afara reglementărilor legale, se contactau cetățeni străini sportivi ai echipelor naționale în scopul schimbului de pachete pentru sau provenind de la rude/cunoștințe din străinătate.

În ceea ce privește nota semnată olograf, sub nume nereal F., datată 29.12.1977 și făcând referire la cetățeanul austriac de origine româna L.G., prima instanță a reținut că informațiile denunțau activități și atitudini potrivnice regimului totalitar comunist, constând în defăimarea politicii regimului comunist și de atragere materială și spirituală a unor cetățeni români la fuga din țară sau luarea de poziție revoluționară.

În aceeași ordine de idei, prima instanță a constatat că, deși nota conține și informații utile pe linie de serviciu, în schimb restul

informațiilor (privind activitățile și atitudinile potrivnice) nu pot fi considerate ca furnizate cu titlu de atribuție de serviciu, de natură să excedă sferei de aplicabilitate a art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999 rep.

În al doilea rând, persoana ale cărei atitudini potrivnice regimului totalitar comunist au fost denunțate este una identificată, neavând relevanță că era cetățean străin, așa cum s-a reținut mai sus.

În al treilea rând, informațiile erau furnizate unei structuri de poliție politică cât timp, așa cum rezultă din actele dosarului (inclusiv răspunsurile reclamantului în cadrul audierilor din ședințele CNSAS, cât și declarația autenticată a mr.N.M.), au fost date ofițerului de Securitate din cadrul VITROCIM, mr. N.M., de la U.M. XXXX-CP (indicativ YY/XX/NM ), din structurile Departamentului de Securitate. În sfârșit, atitudinea și activitatea potrivnică regimului totalitar comunist era, într-adevăr, de natură a aduce atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei vizate, anume dreptul la libertatea de exprimare.

Or, furnizarea respectivelor informații a expus persoana în cauză unor consecințe negative vizând îngrădirea următoarelor drepturi și libertăți fundamentale ale omului, consacrate legislativ în epocă, anume dreptul la libertatea de exprimare, consacrat în art.28 din Constituția Republicii Socialiste România din 1965, în vigoare în perioada de referință, potrivit căruia „Cetățenilor Republicii Socialiste România li se garantează libertatea cuvântului, a presei, a întrunirilor, a mitingurilor și a demonstrațiilor”; art.19 pct.2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România prin Decretul nr.212/ 1974, texte potrivit cărora „(2) Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare; acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a răspândi informații și idei de orice fel, indiferent de frontiere, sub forma orală, scrisă, tipărită ori artistică, sau prin orice alt mijloc, la alegerea sa”.

În consecință, prima instanță a constatat că aceasta notă, din data de 09.12.1977, justifică stabilirea calității de colaborator al fostei poliții politice comuniste, în acest sens instanța iterând aprecierea criteriului calitativ, ci nu cantitativ, al informațiilor furnizate sau cu privire la care s-a înlesnit transmiterea către structurile poliției

politice comuniste, neavând relevanța caracterul singular al informației, așa cum se susține de către reclamant, acesta putând releva cel mult amploarea culpei persoanei a cărei calitate de colaborator ii este stabilită, dar fără consecințe juridice esențiale. În raport de soluția pronunțată asupra acțiunii principale, Curtea a soluționat în consecință și cererea de intervenție accesorie în interesul paratului CNSAS, anume prin admiterea acesteia, în raport cu prevederile Codului de procedură civilă care impun o atare soluție.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată solicitate de intervenienții accesorii, prima instanță a reținut că intervenientul accesoriu nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată ale adversarului părții în favoarea căreia a intervenit, dar nici acest adversar nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată ale intervenientului accesoriu.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul V.D., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Prin decizia nr.1465 din 10 martie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal a respins recursul declarat de V.D. împotriva Sentinței civile nr.671 din 5 februarie 2010 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat; a respins cererea privind acordarea cheltuielilor de judecată formulată de intimații-intervenienți S.P., S.V. și K.M.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de recurs a reținut, în esență, că instanța de fond în mod corect a stabilit că Decizia nr.51/2008 nu a determinat constatarea nulității absolute a deciziilor contestate, în raport de prevederile art.34 din O.G. nr.24/2008, ce dau dreptul instanței de judecată să analizeze cauza sub toate aspectele, iar prin această posibilitate, ca instanța de judecată să analizeze cauza sub toate aspectele, există garanția că procesul întrunește condițiile dispuse de art.6 din Convenție.

Astfel, recurentul a avut posibilitatea să combată probele administrate de intimat și să propună alte probe, acesta propunând și administrând probele încuviințate.

În privința analizării criticilor care vizează nelegalitatea externă a Deciziilor nr.234 din 15.06.2006 și nr.269 din 7.08.2006, instanța de recurs a reținut că intimatul C.N.S.A.S. se putea sesiza

din oficiu, cu privire la calitatea de colaborator al poliției politice a recurentului, instanța de fond reținând că sunt probe noi în înțelesul dispozițiilor art.15 alin.(8) din Legea nr.187/1999: înscrisul datat 29.12.1977 și fișa personală a recurentului-reclamant.

În acord cu hotărârea primei instanțe, Înalta Curte a reținut că fișa personală a recurentului nu s-a regăsit în dosarele anterioare și aceasta a făcut legătura cu înscrisul datat 29.12.1977, iar acest din urmă înscris, deși fusese depus la dosar anterior nu a putut fi valorificat și cum în cuprinsul Legii nr.187/1999 nu există o definiție a ceea ce înseamnă „probe noi”, a revenit instanței de judecată să stabilească care anume dintre înscrisurile invocate de intimat are acest caracter, astfel că cele două acte menționate prezintă acest caracter deoarece au condus la dovedirea unei alte situații de fapt decât cea reținută prin deciziile anterioare.

Referitor la interdicția de a reanaliza situații definitiv soluționate, instanța de recurs a reținut că întrucât instanța de contencios a soluționat cauza sub toate aspectele rezultă că este irelevantă împrejurarea calificării deciziilor C.N.S.A.S. ca acte administrativ jurisdicționale.

Totodată, a reținut ca nerelevant și motivul de recurs privind cvorumul necesar și modalitatea de exprimare a votului de către membrii C.N.S.A.S. pentru adoptarea legală a Deciziei nr.269 din 7.08.2006, soluția primei instanțe fiind corectă în raport de jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal prin Decizia nr.2982 din 29.05.2009 evidențiată și în cuprinsul sentinței recurate.

Astfel, majoritatea voturilor membrilor prezenți a fost de 4 voturi, cu votul decisiv al președintelui care a condus ședința în momentul votării, conform art.24 din Hotărârea nr.17/2000, voturile celor care s-au abținut nemaiputând fi luate în calcul și neputând fi trecute ca și cum ar fi vot pentru „da” sau „nu”, iar persoanele în cauză nu mai pot fi considerate ca făcând parte din majoritatea celor prezenți.

A reținut astfel că Legea nr.187/1999 nu conținea dispoziții exprese de interzicere a abținerii de la exprimarea votului și nu pot fi aplicate reguli ce reglementează alte organe jurisdicționale, cum ar fi Regulamentul de funcționare și organizare a Plenului Curții de Conturi, astfel cum sugerează recurentul.

În privința lipsei motivării în fapt și în drept a Deciziei nr.269 din 7.08.2006, instanța de recurs a apreciat că în mod corect instanța de fond a reținut că nu s-a produs nicio vătămare părții printr-o eventuală lipsă sau deficiență de motivare a Deciziei nr.269 din 7.08.2006, deoarece decizia care a stabilit calitatea recurentului de colaborator al poliției politice comuniste este cea cu nr.234 din 15.06.2006.

În fața instanței de judecată, recurentul-reclamant a avut posibilitatea să reitereze apărările la care intimatul nu a răspuns în cuprinsul Deciziei nr.269 din 7.08.2006, instanța soluționând cauza sub toate aspectele, conform dispozițiilor tranzitorii cuprinse în art.34 din O.G. nr.24/2008.

În privința criticilor ce vizează nelegalitatea internă a Deciziilor nr.234 din 15.06.2006 și nr.269 din 7.08.2006, instanța de recurs a reținut că activitatea recurentului-reclamant se încadrează în dispozițiile art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999, fiind îndeplinite cumulativ condițiile impuse de norma legală.

Astfel, recurentul a furnizat informații către structurile poliției politice comuniste. Prin Nota întocmită la 29.12.1977 și semnată cu numele conspirativ „F.”, se prezintă informația despre cetățeanul austriac de origine română L.G., care este preocupat de defăimarea politicii și metodelor comerciale folosite de România în relațiile internaționale. În cadrul acestor preocupări, L.G. practică atacuri vehemente deschise, cât și tangențe fine la probleme. Mai mult decât atât, în anumite situații, L.G. dă „soluții originale” pentru rezolvarea unor aspecte care după opinia dânsului, nu sunt corecte. Este semnalată tendința lui L.G. de a atrage spiritual și material anumiți cetățeni români la fuga din țară sau luarea de poziție revoluționară față de legile țării noastre.

În cuprinsul notei se mai arată că cetățeanul austriac lucrează ca intermediar pentru exportul românesc de geamuri, bitum, materiale izolatoare și importul prin Forexim a diverselor articole de sculărie și a dat de înțeles că ar fi dispus să sprijine orice „intenție” salvatoare.

Informațiile rezultă din discuțiile purtate în perioada 1974-1977 și, în finalul notei, se face o remarcă că este „posibilă abordarea de către noi a lui L.G.”.

Așadar, conținutul notei contrazice declarația recurentului și declarația numitului N.M., aceștia făcând referire la celelalte informații date de recurent, semnate cu numele real și adresate conducerii întreprinderii sau ofițerului de securitate care răspundea de întreprindere. În schimb, conținutul Notei din 29.12.1977 nu are caracter tehnic, ci vizează informații despre atitudinea lui L.G., potrivnică regimului comunist.

Totodată, a reținut că în fișa personală a recurentului (probă nouă în prezenta cauză) ce emană de la Ministerul de Interne – Direcția a III-a este înscrisă colaborarea acestuia cu Securitatea, iar potrivit acestei fișe, recurentul-reclamant a fost recrutat ca informator de către fostul serviciu 7 (Comercianți) și în timpul colaborării a purtat numele conspirativ „F.”.

Înscrisul, chiar și în ipoteza în care nu este semnat de un ofițer de securitate, a fost extras dintr-un dosar ce aparținea fostei Securități – Direcția a III-a, astfel încât prezumția de veridicitate este pe deplin aplicabilă.

În ceea ce privește faptul că informațiile furnizate au vizat denunțarea unor atitudini sau acțiuni potrivnice regimului comunist, instanța de recurs a reținut că analiza relevanței conținutului Notei din 29.12.1977 se realizează nu prin raportare la alte înscrisuri, ci chiar prin însăși elementele ce se pot extrage din act, iar notele au existență independentă, de sine stătătoare, fiind important conținutul fiecăreia și concluzia ce se poate desprinde în raport de dispozițiile art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999.

Astfel, prin nota din 29.12.1977 s-au furnizat informații despre activitățile și atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist de un cetățean austriac, de origine română, L.G., care și-a exprimat dezacordul cu politica comercială a regimului, a încercat să atragă spiritual și material anumiți cetățeni români la fuga din țară sau luarea de poziție revoluționară față de legile comuniste și a dat de înțeles că ar fi dispus să acorde sprijin unei „intenții” salvatoare, iar cum legile adoptate făceau parte și erau în concordanță cu regimul comunist, orice acțiune/atitudine împotriva acestora era considerată a fi îndreptată împotriva regimului.

În fine, instanța de recurs a reținut că informațiile furnizate de recurentul-reclamant cu referire la opiniile și preocupările

cetățeanului străin se încadrează la încălcarea unui drept fundamental prevăzut în Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice (art.17) și în Declarația Universală a Drepturilor Omului (art.12), la care România aderase în acea perioadă și anume, dreptul la viață privată.

În motivarea Deciziei nr.274/2006 s-a făcut referire la atingerea unor drepturi și libertăți fundamentale ale cetățeanului austriac L.G., acest act fiind cel care a decis că recurentul a fost colaborator al poliției politice comuniste și nu cuprinsul discuțiilor dintre membrii C.N.S.A.S. din data de 13.06.2006.

Referitor la motivele de recurs ce privesc nelegalitatea sentinței raportate la dispozițiile art.6 din Convenție, art.11, art.20, art.24 din Constituția României și ale Deciziei nr.51/2008 a Curții Constituționale instanța de recurs a considerat că nu reprezintă un motiv nou de contestație și nu schimbă obiectul cererii inițiale.

Împotriva Deciziei nr.1465 din 10 martie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal a formulat în termen legal contestație în anulare recurentul V.D. prin care s-a solicitat admiterea acestei căi extraordinare de atac, cu consecința anulării deciziei instanței de recurs și, pe fond, a admiterii recursului formulat de contestator împotriva Sentinței civile nr.671 din data de 05.02.2010 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și a anulării Deciziei nr.234 din 15.06.2006 emisă de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității prin care s-a decis că "V.D., ....., a fost colaborator al poliției politice comuniste" și a deciziei nr. 269/08.08.2006 a Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității prin care s-a respins contestația contestatorului formulată împotriva deciziei nr. 234/15.06.2006.

Ca motive ale contestației în anulare au fost invocate motivul prevăzut de art. 318 alin. (1) teza I din Codul de procedură civilă – dezlegarea dată recursului este rezultatul unei greșeli materiale, și motivul prevăzut de art. 318 alin. (1) teza II din Codul de procedură civilă – instanța de recurs a omis din greșeală să cerceteze o parte din motivele de recurs invocate de contestator în cadrul recursului.



Sub aspectul primului motiv al contestației în anulare, acela constând în dezlegarea recursului ca rezultat al unei greșeli materiale, s-au învederat următoarele:

1. În legătură cu obiectul cererii de chemare în judecată înregistrată sub nr. 22502/3/2008 raportat la dispozițiile art. 34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 și la dispozițiile Deciziei nr. 51/2008 pronunțată de Curtea Constituțională, instanța de judecată, chiar dacă se admite că judecata putea continua și în lipsa unei sesizări făcute de CNSAS în sensul stabilirii calității de colaborator, instanța de judecată nu are altă posibilitate decât cea de a analiza deciziile CNSAS emise în baza Legii nr.187/1999, prin raportare la obiectul cererii formulate de persoana cu privire la care au fost emise deciziile CNSAS, respectiv anularea deciziilor și la motivele invocate prin cererea de chemare în judecată. Prin urmare, analiza deciziilor atacate trebuia să fie făcută atât sub aspectul motivelor de nelegalitate internă, dar și sub aspectul motivelor de nelegalitate externă, această interpretare rezultând și din dispozițiile art. 34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008.

Așa fiind, potrivit procedurii prevăzute de OUG nr.24/2008, pentru a fi stabilită calitatea de colaborator al poliției politice comuniste a contestatorului, CNSAS trebuia să promoveze o acțiune în constatarea acestei calități. În cazul în care CNSAS nu a formulat cerere în constatarea calității de colaborator potrivit dispozițiilor art. 11 din OUG nr. 24/2008, astfel încât obiectul cererii de chemare în judecată ce formează obiectul dosarului nr. 22502/3/2008 este acela de constatare a nulității unor acte administrative, respectiv a deciziilor nr. 234/15.06.2006 și nr. 269/07.08.2006 emise de CNSAS, și nu acela de constatare a calității de colaborator al poliției politice comuniste a contestatorului. Contrar celor susținute și analizate de instanța de recurs, verificarea legalității deciziilor nr. 234/15.06.2006 și nr. 269/07.08.2006 emise de CNSAS trebuia făcută și în raport de motivele de nelegalitate externă, respectiv cele privind procedura de emiteră a acestor acte administrative, neexistând nici o prevedere contrară, care să impună instanței de recurs doar analizarea fondului problemei, indiferent de abuzurile săvârșite cu ocazia emiterii respectivelor acte administrative.

În cazul în care instanța nu este investită cu o acțiune în constatarea calității de colaborator formulată în conformitate cu

dispozițiile art. 11 din OUG nr.24/ 2008, conform art. 34 din OUG nr. 24/2008, astfel cum acesta a fost formulat înainte de modificarea dispusă prin Legea nr. 293/2008, instanța are obligația de a analiza cauza sub toate aspectele cu care a fost investită, conform principiului disponibilității, deci inclusiv sub aspectul procedurii nelegale a emiterii actelor administrative.

Prin urmare, nu este irelevantă emiterea Deciziilor nr.234 din 15.06.2006 și nr.269/07.08.2006 de CNSAS cu încălcarea prin acte abuzive, deoarece ar însemna că legea, și implicit instanța care este garantul respectării legilor, să valideze acte obținute în mod ilegal, ceea ce este inadmisibil.

În regimul Legii nr.187/1999 purtătorul principiului disponibilității era contestatorul persoană fizică, cu privire la care se constata calitatea sa de colaborator sau lucrător al poliției politice comuniste, în timp ce în regimul prevăzut de OUG nr.24/2008 purtătorul principiului disponibilității nu poate fi decât reclamantul acțiunii în constatare, respectiv CNSAS.

În regimul tranzitoriu introdus prin art. 34 din OUG nr. 24/2008, pentru cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești, exercițiul disponibilității aparține atât persoanei fizice, cât și CNSAS.

Or, având în vedere aspectele menționate mai sus, instanța de fond trebuia să pună în vedere CNSAS să precizeze dacă își menține sau nu concluziile din deciziile atacate, în noua procedură jurisdicțională, prin formularea unei acțiuni în constatarea calității de colaborator, iar în lipsa formulării unei astfel de acțiuni să analizeze legalitatea actelor administrative în raport de toate motivele invocate de contestator. În mod fundamental eronat, instanța a considerat că sunt nerelevante toate aspectele ținând de nelegalitatea deciziilor atacate și a procedat la judecarea cauzei ca și când ar fi fost investită cu judecarea cererii de stabilire a calității de colaborator.

Greșeala nu este o greșeală de judecată, ținând de o interpretare eronată a probelor sau a legii, ci este o gravă eroare materială ținând de stabilirea a însuși obiectului dedus judecății. Mai mult, față de modificarea, în timpul judecății, a art. 34 din OUG nr.24/2008, prin Legea nr. 293/2008, greșeala făcută de instanța este cu atât mai evidentă.

2. Neîndeplinirea cvorumului legal pentru adoptarea Deciziei nr.269/07.08.2006.

Unul din motivele de recurs invocate de contestator l-a constituit neîndeplinirea cvorumului legal, prevăzut de dispozițiile art. 24 din Hotărârea nr. 17/2000. Analizând acest motiv de recurs (dar numai în subsidiar, deoarece în primul rând constată că este nerelevantă chestiunea votului) instanța de recurs printr-o eroare consideră majoritatea prevăzută de art. 24 din Hotărârea nr. 17/2000, având în vedere că la deliberările Colegiului CNSAS în urma cărora a fost emisă decizia nr. 269/07.08.2006 au fost prezenți 9 membri, este 4.

Printr-un calcul matematic simplu majoritatea necesară pentru adoptarea legală a deciziei nr. 269/07.08.2006, luând în calcul prezența a 9 membri, era de 5 și nu de 4. Practic instanța de recurs a fost într-o evidentă eroare matematică, și, fără a avea o explicație întemeiată pe vreo dispoziție legală sau măcar una logică, a reținut că cei care s-au abținut nu pot fi considerați ca făcând parte din majoritatea celor prezenți, dar au fost luați în calcul ca prezenți atunci când trebuie verificată îndeplinirea constituirii legale a Colegiului CNSAS, respectiv prezența a cel puțin 8 membri.

3. Respingerea cererii de încuviințare a probei cu înscrisuri, respectiv declarațiile autentice atașate cererii de lipsă de apărare, pe motivul că acestea au fost administrate în fond. Pentru termenul din data de 17 februarie 2011, termen la care instanța a rămas în pronunțare pe cererea de recurs, recurentul prin reprezentant a formulat două cereri, una de lipsă de apărare având în vedere imposibilitatea de prezentare din motive medicale și cea de-a doua de încuviințare a probei cu înscrisuri, respectiv înscrisurile anexate cererii reprezentând două declarații autentice (declarația aparținând d-lui C.C. autenticată sub nr. XXXX la data de 15 iulie 2010 de BNP M.G. și declarația aparținând d-lui N.M. autenticată sub nr. XXXX la data de 15 iulie 2010 de BNP M.G.).

Analizând aceste cereri instanța de recurs, la termenul de judecată din 17 februarie 2011, considerând printr-o eroare gravă că aceste declarații fuseseră deja administrate la fond, respinge cererea de încuviințare a probei cu înscrisurile depuse ca anexă la cererea formulată, motivat de faptul că "declarațiile autentice prezentate se află atașate dosarului de fond".

Or, declarațiile despre care s-a făcut referire că ar exista la dosarul de fond sunt alte declarații decât cele depuse la dosar în fața instanței de recurs, respectiv declarația aparținând d-lui C.C. autenticată sub nr. XXX din data de 15 octombrie 2009 de BNP G.V. și declarația aparținând d-lui N.M. autenticată sub nr. XXX din data de 22 octombrie 2009 de BNP G.V., iar prin eroarea gravă în care s-a aflat Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la probele solicitate, practic instanța de recurs a omis să se pronunțe cu privire la o cerere de probe formulată de contestator, iar această împrejurare echivalează cu grava încălcare a dreptului la apărare al recurentului. Mai mult, respectivele dovezi erau esențiale pentru corecta soluționare a recursului, întrucât ele clarificau pe deplin situația existentă la data emiterii notei și în mod absolut necesar trebuia a fi examinate de către instanță.

4. Eroarea materială cu privire la aplicarea art. 15 alin. (8) din Legea nr. 187/1999. În mod evident, s-a precizat de către contestator, aplicarea art. 15 alin. (8) din Legea nr. 187/1999 vizează strict activitatea de poliție politică astfel cum aceasta este definită în art. 5 din același act normativ și care nu include colaboratorul.

5. Eroarea materială cu privire la forma vinovăției. Contestatorul a precizat că în mod evident eronat s-a considerat că nu interesează aspectul formei vinovăției și că în interpretarea instanței se poate afirma chiar că se poate vorbi de o colaborare din culpă, ceea ce este inadmisibil. Or, dacă conform interpretării dată de către aceeași instanță, colaboratorul desfășoară activitate de poliție politică, atunci colaboratorului trebuie să i se aplice în aceeași măsură criteriile din definiția poliției politice dată în art. 5 din Legea nr. 187/1999, între care și acela că activitatea trebuie să vizeze "instaurarea și menținerea puterii totalitar comuniste...".

6. Eroarea materială privind caracterul legilor țării. În mod evident eronat, s-a arătat, instanța reține că orice lege în vigoare în timpul regimului comunist avea scopul menținerii regimului totalitar comunist, iar orice atitudine contrară respectivelor legi era implicit o atitudine contrară regimului comunist.

Cât privește motivul prevăzut de art. 318 alin. (1) teza II din Codul de procedură civilă – instanța a omis din greșeală să cerceteze o parte din motivele invocate în cadrul căii extraordinare

de atac de reformare a recursului, contestatorul a adus următoarele critici:

1. Necercetarea efectelor încălcării concrete, în cauză, a dispozițiilor art. 6 din CEDO cu privire la valabilitatea deciziilor atacate. Deși unul din motivele invocate în cuprinsul cererii de recurs precum și în cuprinsul notelor scrise depuse la dosar a fost reprezentat de încălcarea de către instanța de fond a obligației de a face aplicarea directă a prevederilor art. 6 din CEDO, și aceasta independent de existența sau inexistența unei decizii de declarare a neconstituționalității Legii nr. 187/1999, instanța de recurs omite să se pronunțe cu privire la acest motiv, în cuprinsul deciziei cu privire la soluția de respingere a acestui motiv de recurs nefăcând altceva decât să analizeze efectele declarării neconstituționalității Legii nr.187/1999 asupra legalității deciziilor atacate de contestator. Prin urmare, s-a relevat că ceea ce contestatorul a solicitat atât instanței de fond cât și celei de recurs a fost să se constate că deciziile atacate au fost emise cu încălcarea concretă a art. 6 din CEDO și nu constatarea nulității absolute a deciziilor atacate strict în raport de declararea neconstituțională a Legii nr. 187/1999 prin Decizia nr.51/2008 a Curții Constituționale.

Instanța trebuia să facă aplicarea art. 6 din CEDO, cu atât mai mult cu cât însăși Curtea Constituțională a reținut acest lucru în motivarea deciziei sale. În opinia contestatorului instanța trebuia să aibă în vedere eventual și argumentele reținute de Curtea Constituțională și să facă aplicare art. 6 din CEDO dar să nu se substituie Curții Constituționale. Atât instanța de fond cât și instanța de recurs au înțeles să analizeze doar care ar fi efectele deciziei nr. 51/2008 asupra legalității deciziilor nr. 234/15.06.2006 și nr.269/07.08.2006 emise de CNSAS deși nu acesta era obiectul dedus judecății și supus analizei de către contestator.

Instanța de recurs, s-a mai susținut, nu a analizat incidența încălcării art. 6 din CEDO și efectele acestei încălcări, aceeași instanță trebuind să stabilească, prin raportare la dispozițiile art. 20 alin. (2) din Constituție, în ce măsură dispozițiile Legii nr. 187/1999 contravin art. 6 din CEDO putând reține chiar motivele invocate de Curtea Constituțională la pronunțarea deciziei nr. 51/31 01.2008.

În cauză, s-a mai adăugat, există încălcări flagrante, concrete, a dispozițiilor art. 6 din CEDO, în desfășurarea procedurilor de

adoptare a deciziilor atacate ulterior de contestator și în legătură cu acestea, cum ar fi dreptul de a beneficia de asistență și apărare calificată, antepunerea unuia din membrii foarte vizibili în media ai Colegiului CNSAS cu privire la situația contestatorului, sau administrarea unor probe provenind de la una dintre părți, respectiv CNSAS, cu privire la care contestatorul nu poate face minime verificări privind proveniența sau momentul cunoașterii acestor probe de către CNSAS. Instanța de recurs, s-a mai arătat, în mod greșit, în loc să facă aplicarea sancțiunii inaplicabilității legii interne contrare art. 6 din CEDO, a înțeles să citeze formal Curtea Constituțională și să facă aplicarea dispozițiilor art. 11 alin. (3) teza a II-a și art. 31 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 prin care sunt explicate efectele declarării unor dispoziții legale neconstituționale. Însă, ceea ce instanța de recurs trebuia să stabilească era în ce măsură dispozițiile Legii nr. 187/1999, în baza cărora au fost emise decizia nr. 234/2006 și decizia nr. 269/2006 de către CNSAS li se aplică sancțiunea prevăzută de dispozițiile art. 20 alin. (2) din Constituție, având în vedere că prevederile Legii nr. 187/1999, așa cum reiese și din motivarea deciziei nr.51/2008 a Curții Constituționale, încalcă dispozițiile art.6 din CEDO.

Inaplicabilitatea legii interne contrare nu se confundă cu declararea unor dispoziții legale neconstituționale, iar constatarea contrarietății între o lege internă și un tratat internațional în materia drepturilor omului și aplicarea sancțiunii inaplicabilității legii sunt de competența tuturor autorităților publice care interpretează și aplică legea (instanțele judecătorești, orice alte autorități publice, inclusiv Curtea Constituțională).

2. Necercetarea motivului de recurs privind interdicția de a reanaliza situații definitiv soluționate.

Contestatorul a relevat că motivul de recurs invocat la punctul b.1.3 din recurs nu a fost analizat în concret de către instanța de recurs, fiind considerat irelevant față de faptul că instanța de fond a reanalizat dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 5 alin.(3) din Legea nr.187/1999, deși nu era investită cu o acțiune în constatarea calității de colaborator de către CNSAS.

Prin urmare, instanța de recurs a considerat că nu se mai impune analizarea unui motiv de recurs care privește nelegalitatea externă a actelor administrative atacate, invocat de contestator, atâta

timp cât instanța de fond a făcut o verificare a valabilității deciziilor atacate de contestator pe fondul măsurilor dispuse, deci o analiză a motivelor interne de legalitate.

3. Necercetarea modalității de exprimare a votului în raport de aplicarea principiului *in dubio pro reo* și de efectele declarării unei persoane drept colaborator al Securității. Motivul de recurs invocat de contestator cu privire la modalitatea de exprimare a votului de către membrii Colegiului CNSAS nu implică, s-a spus, cercetarea de către instanța de recurs a incidenței unor dispoziții aplicabile altor organe jurisdicționale, ci faptul că în raport de constatarea de către instanța de fond a incidenței principiului *in dubio pro reo*, precum și având în vedere consecințele juridice deosebite pe care le producea stabilirea de către CNSAS a calității de lucrător/colaborator al poliției politice comuniste în temeiul dispozițiilor Legii nr.187/1999, respectiv răspunderea morală, juridică și politică a acestor persoane, caracterul de organ jurisdicțional al CNSAS, nu putea fi admisă regula potrivit căreia membrii CNSAS se pot abține, fiind necesar ca toți membrii prezenți la deliberări să voteze fie prin da, fie prin nu.

Or, în raport de incidența principiului *in dubio pro reo* cele trei voturi exprimate în sensul abținerii trebuiau interpretate ca un vot negativ. Deși instanța de recurs a fost investită cu soluționarea acestui aspect, aceasta în mod nejustificat a omis să se pronunțe asupra sa.

4. Necercetarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999 pentru constatarea calității de colaborator al poliției politice comuniste a contestatorului în raport de probele existente la dosar, ci doar prin raportare la supoziții nerealiste ale instanței de recurs.

Instanța de recurs, s-a învederat, analizând motivul de recurs invocat la punctul c) din cererea de recurs, îl respinge ca nefondat, fără a face analiza acestuia prin raportare la probele noi depuse de contestator, asupra admisibilității cărora nu se pronunță, deși fusese investită cu o astfel de cerere de către recurent, precum și prin raportare la celelalte probe existente la dosar.

5. Contestatorul nu a furnizat informații către structurile poliției politice comuniste.

S-a precizat că din cuprinsul înscrisurilor depuse la dosar, dar neanalizate de către instanța de recurs, precum și din cuprinsul

dispozițiilor legale aplicabile cu privire la păstrarea secretului de serviciu și de stat și care trebuia respectate de contestator, reiese că toate notele, semnate sub nume real sau folosind un pseudonim, au fost date de către recurent în conformitate cu atribuțiile de serviciu, fiind destinate conducerii întreprinderii la care lucra I.C.E. VITROCIM și nu structurilor poliției politice comuniste.

Singurul motiv pentru care instanța de recurs a considerat că nota din data de 29 decembrie 1977 nu poate fi considerată notă de serviciu, fără însă a avea în vedere declarația aparținând d-lui C.C. autenticată sub nr. XXXX la data de 15 iulie 2010 de BNP M.G. și declarația aparținând d-lui N.M. autenticată sub nr. XXXX la data de 15 iulie 2010 de BNP M.G., declarații menite să clarifice împrejurarea în care această notă nu a fost semnată cu numele real și persoana căreia îi era adresată, a fost determinată de conținutul acelei note, respectiv de informațiile consemnate în cuprinsul acesteia, care nu puteau fi considerate ca fiind informații de serviciu, neavând caracter tehnic.

Or, în lumina probelor neavute în vedere de instanța de recurs la pronunțarea deciziei, rezultă faptul că nota din data de 19 decembrie 1977 a fost dată în conformitate cu atribuțiile sale de serviciu, fiind destinată conducerii I.C.E. VITROCIM. Acest înscris, s-a concluzionat, nu a fost furnizat de către contestator organelor securității statului, ci a fost preluat de organele securității statului de la conducerea întreprinderii, despre care lucrătorii nu cunoșteau că avea relații cu organele securității statului, astfel cum rezultă din declarațiile neanalizate de Înalta Curte de Casație și Justiție la pronunțarea deciziei nr. 1465 din data de 10 martie 2011.

În cauză au formulat întâmpinare atât intimații S.P., S.V.G. și K.M, cât și reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, prin care s-a solicitat, în principal, respingerea ca inadmisibilă a contestației în anulare și, în subsidiar, respingerea ca nefondată a căii extraordinare de atac de retractare formulată de contestatorul V.D..

S-a precizat, prin întâmpinările depuse în cauză, că este inadmisibilă contestația în anulare, cu motivarea, în esență, că motivele invocate de către contestator, fie ca pretinse greșeli materiale, fie ca omisiune a analizării și examinării unor motive de recurs, nu sunt de fapt decât reiterarea motivelor de recurs



formulate și asupra cărora instanța de recurs s-a pronunțat irevocabil, respingându-le. Toate criticile formulate de contestator – atât cele pentru care se invocă incidența motivului prevăzut de art. 318 alin. (1) teza I din Codul de procedură civilă, cât și cele pentru care se invocă motivul prevăzut de art. 318 alin. (1) teza II din Codul de procedură civilă – se constituie într-un recurs la recurs, contestatorul referindu-se în realitate doar la modalitatea în care Înalta Curte a interpretat legea și faptele, precum și la felul în care instanța de recurs a interpretat probele. Dincolo de faptul că toate criticile sunt neîntemeiate, acestea vizează, în realitate, aspecte ce țin de judecata cauzei, iar aceste chestiuni nu mai pot fi invocate pe calea contestației în anulare.

Contestația în anulare formulată de contestatorul V.D. este inadmisibilă.

Potrivit dispozițiilor art.318 din Codul de procedură civilă, "hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admițându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul din motivele de modificare sau de casare".

Cum se poate observa, contestația în anulare specială, prevăzută de art. 318 din Codul de procedură civilă, este o cale extraordinară de atac ce se poate exercita, în cazurile anume prevăzute de art. 318 din Codul de procedură civilă, numai împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de recurs; însă, nu orice decizie a instanței de recurs poate forma obiectul contestației în anulare speciale, ci numai aceea prin care s-a soluționat recursul, anume decizia pronunțată în urma exercitării controlului judiciar pe calea recursului.

Două motive pot constitui temeiul formulării căii extraordinare de atac a contestației în anulare speciale, prevăzută de art. 318 din Codul de procedură civilă: 1. când dezlegarea dată prin hotărârea instanței de recurs este "rezultatul unei greșeli materiale" și 2. când instanța, respingând recursul sau admițându-l numai în parte, "a omis din greșeală să cerceteze vreunul din motivele de modificare sau de casare„. Motivele contestației în anulare specială sunt expres și limitativ prevăzute de lege, textul art. 318 din Codul de procedură civilă fiind de strictă interpretare.

Pe cale de consecință, motivele contestației în anulare specială nu pot fi extinse prin analogie la alte situații decât cele vizate în mod expres de art. 318 din cod, pentru că, în caz contrar, s-ar deschide, în ultimă instanță, calea unui veritabil recurs la recurs.

Primul motiv al contestației în anulare specială, invocat de contestatorul V.D., se referă la împrejurarea că dezlegarea dată recursului, prin decizia atacată, este rezultatul unei greșeli materiale.

Textul art.318 teza I din Codul de procedură civilă are în vedere greșeli materiale cu caracter procedural care au dus la pronunțarea unei soluții eronate, cu alte cuvinte greșeli formale care sunt săvârșite în legătură cu examinarea recursului sau, altfel spus, greșeli involuntare și evidente, realizate prin confundarea unor elemente importante sau a unor date materiale aflate la dosarul cauzei.

Sunt considerate "greșeli materiale", în sensul art. 318 teza I din Codul de procedură civilă: stabilirea taxei de timbru în raport cu o sumă mai mare decât suma contestată, urmată de anularea recursului ca insuficient timbrat; anularea recursului ca netimbrat, deși a fost depus în termen la poștă, dar instanța nu a observat recipisa scrisorii recomandate, luând în considerare data înregistrării căii de atac; anularea greșită a recursului ca nemotivat sau ca fiind făcut de un mandatar fără calitate; pronunțarea instanței de recurs asupra altei hotărâri decât cea recurată.

Contestația în anulare specială întemeiată pe prevederile art.318 teza I din Codul de procedură civilă nu poate fi așadar exercitată pentru remedierea unor "greșeli de judecată", precum cele privind stabilirea eronată a situației de fapt în urma aprecierii probelor, interpretarea unor dispoziții legale (de drept substanțial sau procedural) sau rezolvarea unui incident procedural, întrucât a da părților posibilitatea de a se plânge aceleiași instanțe care a dat hotărârea de modul în care a apreciat probele și elementele dosarului, a interpretat legea și a stabilit raporturile dintre părți ar însemna să se deschidă dreptul părților de a provoca rejudecarea căii de atac a recursului, ceea ce este inadmisibil.

Or, în mod evident, în cazul analizat, contestația în anulare este concepută ca o cale extraordinară de retractare creată de lege

doar pentru remedierea unor greșeli materiale, iar nu și pentru reformarea unor eventuale greșeli de fond.

Se constată, în cauză, că toate aspectele relevate de contestator ca temeiuri ale contestației în anulare specială prevăzute de art. 318 teza I din Codul de procedură civilă - anume calificarea obiectului cererii de chemare în judecată înregistrată sub nr.22502/3/2008, raportat la dispozițiile art.34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.24/2008 și la dispozițiile Deciziei nr.51/2008 pronunțată de Curtea Constituțională, neîndeplinirea cvorumului legal pentru adoptarea deciziei nr. 269/07.08.2006 a Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, respingerea cererii de încuviințare a probei cu înscrisuri, respectiv declarațiile autentice atașate cererii de lipsă de apărare, pe motivul că acestea au fost administrate la fond, greșita aplicare a textului art.15 alin. (8) din Legea nr. 187/1999, pretinsa eroare materială cu privire la forma vinovăției contestatorului și cu privire la caracterul legilor statului - nu se încadrează în categoria "greșelilor materiale", astfel cum acestea sunt avute în vedere de textul legal mai sus citat.

Ele se constituie, în realitate, în critici privitoare la modul în care instanța care a pronunțat decizia atacată, judecând calea extraordinară de atac de reformare a recursului, a apreciat probele și elementele dosarului, a interpretat legea aplicabilă litigiului, a verificat dacă raporturile dintre părți, specifice cauzei, au fost corect stabilite de judecătorul fondului, și a dispus, în mod suveran, cu privire la cererea de administrare a unor înscrisuri, iar aceste critici nu pot fi primite și examinate, întrucât s-ar deschide astfel calea unui recurs la recurs.

Pronunțarea Deciziei nr.1465 din 10 martie 2011 Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal nu este, în mod evident, rezultatul unor greșeli formale săvârșite în legătură cu examinarea recursului, a unor erori involuntare derivând din confundarea unor elemente importante sau a unor date materiale aflate la dosarul pricinii, soluția adoptată prin decizia atacată de contestator fiind aceea de respingere ca nefondat a recursului declarat de acesta împotriva Sentinței civile nr.671 din data de 05.02.2010 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Contestația în anulare specială mai poate fi exercitată, în condițiile art. 318 teza a II-a din Codul de procedură civilă, și atunci când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșală să cerceteze vreunul din motivele de modificare sau de casare invocate de către recurent.

S-au invocat, de către contestator, ca motive ale contestației în anulare întemeiate pe dispozițiile art. 318 teza a II-a din Codul de procedură civilă, cum s-a mai arătat, pretinsa necercetare de către instanța de recurs a efectelor încălcării concrete a dispozițiilor art. 6 din CEDO cu privire la valabilitatea deciziilor atacate, a motivului de recurs privind interdicția de a reanaliza situații definitive soluționate, a modalității de exprimare a votului în raport de aplicarea principiului *in dubio pro reo* și de efectele declarării unei persoane drept colaborator al Securității, a îndeplinirii condițiilor prevăzute de art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999 pentru constatarea calității de colaborator al poliției politice comuniste a contestatorului în raport de probele existente la dosar ci doar prin raportare la supoziții nerealiste ale instanței de recurs, precum și a faptului că nu au fost furnizate, de către contestator, informații către structurile poliției politice comuniste.

Omisiunea există numai atunci când în mod real instanța de recurs nu a discutat, prin hotărârea (decizia) sa, motivul de modificare sau de casare invocat de recurent, nu și în cazul în care instanța de recurs, procedând la sistematizarea motivelor și constatând că între acestea există o legătură logică, le-a examinat împreună, fără a răspunde punct cu punct tuturor motivelor invocate.

Prin urmare, în principiu, neexaminarea distinctă a fiecărui motiv de recurs nu constituie, prin ea însăși, o omisiune în sensul dispozițiilor art. 318 teza a II-a din Codul de procedură civilă, dacă instanța de recurs a răspuns la motivele de casare printr-un considerent comun. Pe de altă parte, se reține că textul art. 318 teza a II-a din Codul de procedură civilă se referă expres la "motivele de modificare sau de casare,, și nu la "argumente", care, oricât de larg ar fi dezvoltate, sunt întotdeauna subsumate motivelor.

În plus, pentru a fi admisibilă contestația în anulare, instanța de recurs trebuie să nu fi examinat un anume motiv, această

condiție nefiind îndeplinită atunci când instanța în discuție a examinat motivul, dar nu l-a însușit, nu l-a considerat întemeiat.

Se constată, din examinarea dosarului nr.22502/3/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, că instanța de control judiciar, prin considerentele deciziei atacate, a răspuns, în condițiile legii, tuturor motivelor care au fundamentat calea extraordinară de atac a recursului, anume a celor referitoare la nelegalitatea sentinței raportată la dispozițiile art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 11, art. 20, art. 24 din Constituția României și ale Deciziei nr.51/2008 pronunțată de Curtea Constituțională, a celor referitoare la nelegalitatea externă a deciziilor nr. 234 din 15 iunie 2006 și nr. 269 din 7 august 2006 emise de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (incluzând condițiile în care Colegiul CNSAS se putea sesiza din oficiu și putea emite decizia nr. 234/2006, și a cvorumului necesar și modalitatea de exprimare a votului de către membrii CNSAS pentru adoptarea legală a Deciziei nr.269 din 7 august 2006), a criticilor care vizau nelegalitatea internă a deciziilor nr. 234/15 iunie 2006 și nr. 269/7 august 2006.

Instanța de recurs a examinat atât critica recurentului referitoare la nerespectarea prevederilor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și cea referitoare la interdicția de a reanaliza situații definitiv soluționate, înlăturându-le motivat, justificat de împrejurarea că prin posibilitatea instanței de judecată de a analiza cauza sub toate aspectele există garanția că procesul întrunește condițiile dispuse de art. 6 din Convenție, fiind astfel irelevantă împrejurarea calificării deciziilor C.N.S.A.S. ca acte administrativ-jurisdicționale.

Instanța de recurs, de asemenea, a reținut, pe fondul motivului de recurs referitor la cvorumul necesar și modalitatea de exprimare a votului de către membrii C.N.S.A.S. pentru adoptarea legală a deciziei nr. 269 din 7 august 2006, că este corectă soluția instanței de fond, în raport de jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal consacrată prin decizia nr. 2982 din data de 29 mai 2009.

Astfel, s-a arătat că majoritatea voturilor membrilor prezenți a fost de 4 voturi, cu votul decisiv al președintelui care a condus

ședința în momentul votării, potrivit art.24 din Hotărârea nr.17/2000, că voturile celor care s-au abținut nu mai pot fi luate în calcul și nu pot fi trecute ca și cum ar fi votat pentru „da” sau „nu”, că persoanele în cauză nu mai pot fi considerate ca făcând parte din majoritatea celor prezenți și că Legea nr. 187/1999 nu conținea dispoziții exprese de interzicere a abținerii de la exprimarea votului și nu putea fi aplicate prin urmare reguli ce reglementează alte organe jurisdicționale, cum ar fi Regulamentul de funcționare și organizare a Plenului Curții de Conturi, cum a sugerat recurentul.

În fine, instanța de recurs a cercetat și analizat, în detaliu, prin considerentele deciziei pronunțate, și criticile referitoare la nelegalitatea internă a Deciziilor nr.234 din 15 iunie 2006 și nr.269/7 august 2006 emise de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, stabilind că activitatea recurentului-reclamant se încadrează în dispozițiile art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999, fiind îndeplinite cumulativ condițiile impuse de norma legal (recurentul-reclamant a furnizat informații către structurile poliției politice comuniste; informațiile au vizat denunțarea unor atitudini sau acțiuni potrivnice regimului comunist; furnizarea de informații a fost de natură să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului).

În concluzie, împrejurarea că instanța de recurs nu a răspuns, în detaliu, tuturor „argumentelor” utilizate de recurent în susținerea motivelor de modificare a Sentinței civile nr.671 din data de 5 februarie 2010 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal nu poate fi asimilată cu ipoteza omisiunii examinării unui motiv de recurs, nefiind astfel operant în cauză nici motivul contestației în anulare specială prevăzut de art.318 teza a II-a din Codul de procedură civilă, care este de strictă interpretare și aplicare.

În raport de cele mai sus arătate, constatându-se că nu sunt întrunite în litigiu condițiile de admisibilitate ale căii extraordinare de atac de retractare prevăzute de art. 318 din Codul de procedură civilă, se va dispune, în temeiul dispozițiilor art.320 din Codul de procedură civilă, respingerea ca inadmisibilă a contestației în anulare formulată de V.D. împotriva deciziei nr. 1465 din data de 10 martie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

**PENTRU ACESTE MOTIVE  
ÎN NUMELE LEGII  
DECIDE:**

Respinge contestația în anulare formulată de V.D. împotriva Deciziei nr.1465 din 10 martie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal, ca inadmisibilă.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 23 iunie 2011.